

Радянські люди в тобою, в'єтнамський народе!

Про рішучу підтримку боротьби в'єтнамських патріотів за свою свободу і незалежність свої батьківщини заявляють радянські люди на мітингах, присвячених міжнародному тижню солідарності з народом В'єтнаму. Вони вимагають негайного припинення агресії США проти в'єтнамського народу.

На зборах представників громадськості Москви з доповіддю про тижень солідарності з боротьбою в'єтнамського народу виступив голова Радянського комітету солідарності країн Азії і Африки Мірзо Турсун-Заде.

Учасники мітингів заважали ганьбою воєнчину США і висловили впевненість, що в'єтнамський народ, спираючись на допомогу соціалістичних країн і світової громадськості, відстоїть свою справедливу справу.

(РАТАУ).

Здається, що вчора вона разом з подругами бігала до школи, захоплюючи пісню піонерської пісні, а сьогодні Валя Литвинова — командир галасливої багаточисельної піонерської армії в рідній школі.

На фото: старша піонервожата Малописківської середньої школи № 4 Валя ЛИТВИНОВА.

ПЛЕЧЕ ТОВАРИША

Хлопці й дівчата принесли в цю свої горшечки з квітами, слідкують, щоб на дільниці була виняткова чистота, щоб не гаяли жодної хвилини робочого часу. З цього ми почали господарювати. Але голівце...

— Що поруч мене завжди товариш по бригаді, — говорить Женя Нетребін.

Женя знає, що говорить. Коли ми його прийняли в бригаду, у хлопця не все ладилось. Якось підійшов до мене:

— Не виходить у мене щось. Поляков он 1500 втулок обробляє, а я й тисячу не натягну.

— Так ось що, Женю, — порадив йому.

„РАЦІО“ — ЗНАЧИТЬ „РОЗУМНО“

му, — з завтрашнього дня ставай біля Полякова і дивись, як він працює. Запам'ятай кожний рух. Щось своє запропонуєш — будь ласка.

Женя погодився. Кілька тижнів після роботи працював разом з Поляковим. Придивлявся, записував, розпитував. А наступного місяця він уже обробляв по 1300 — 1400 втулок за зміну.

«У НАС НЕ ПЛЮЮТЬ...»

Він йшов цехом. Невисокий, кремезний. Маленький картуз хвацько сидів на голові. Повільно так йшов поміж верстатів, байдуже лузавши насіння.

— У нас на підлогу не плюють, — зауважила хлопцеві тендітна дівчинка. Він подивився на неї, наче на порожнє місце, і пішов далі.

Отак ми познайомилися з Петром Долгополовим. Ми не поспішали вигнати хлопця з колективу. Говорили, переконували... А потім:

— Слухай, Петре, — сказав якомусь йому, — ми вирішили поставити тебе на хороший верстат. Працювати вмієш.

Незабаром у нас відбулись збори. Я сказав те, що знали всі: алмазно-розточні верстати працювали погано, ми давали потрібної чистоти поверхні, багато втулок йшло на переплавку. Треба було негайно ремонтувати верстати.

— Пропоную працювати в четверту зміну. В суботу й неділю. Безкоштовно. Хто виїде? — запитав я.

Вийшла вся зміна. Петро Долгополов теж...

А. РАБІНОВИЧ.

бригадир комсомольсько-молодіжної бригади імені ХХІІІ з'їзду КПРС. Агретатний завод.

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

Орган Кіровоградського обкому АКМУ

Рік видання VIII.

№ 34 (734).

НЕДІЛЯ, 19 БЕРЕЗНЯ 1967 р.

Ціна 2 коп.

ПІДСУМКИ ВИБОРІВ ДО МІСЦЕВИХ РАД

У неділю, 12 березня 1967 року, відбулися вибори до обласних, районних, міських, районних у містах, селищних і сільських Рад депутатів трудящих одинадцятого скликання Української РСР.

В голосуванні взяло участь 99,98 процента від загального числа виборців, внесених до списків виборців. Під час виборів обирались депутати до 25 обласних, 475 районних, 381 міської, 83 районних у містах, 733 селищних і 8546 сільських Рад депутатів трудящих.

За кандидатів народного блоку комуністів і безпартійних голосувало: до обласних Рад — 99,91 процента, до районних Рад — 99,93 процента, до міських Рад — 99,85 процента, до районних Рад в містах — 99,85 процента, до селищних Рад — 99,86 процента, до сільських Рад — 99,94 процента виборців, які взяли участь у голосуванні.

Всього обрано до місцевих Рад 422568 депутатів, серед яких — 173901 жінка, або 41,15 процента, 198517 членів і кандидатів у члени КПРС, або 46,98 процента, 224051 безпартійний, або 53,02 процента, 279314 робітників і колгоспників, або 66,10 процента. Серед обраних 175922 чоловіка, або 41,63 процента, не були депутатами Рад минулого скликання.

По 8 виборчих округах по виборах до сільських Рад кандидати, які балотувались, не дістали абсолютної більшості голосів і не були обрані депутатами. В усіх цих виборчих округах, у відповідності з «Положенням про вибори до обласних, районних, міських, сільських і селищних Рад депутатів трудящих Української РСР», не пізніше як у двотижневий строк відбудуться нові вибори.

(РАТАУ).

КОМСОМОЛ І МОЛОДИЙ УЧИТЕЛЬ

Комсомол, школа і майбутній учитель — ці найважливіші ланки у великій і відповідальній справі виховання підрастаючого покоління були в центрі уваги учасників всесоюзного семінару, що відбувся в ЦК ВЛКСМ.

Комсомольські вожаки педагогічних інститутів і університетів країни обговорювали різні сторони роботи комітетів ВЛКСМ, ділились досвідом підготовки майбутніх учителів — спеціалістів високої кваліфікації і борців за пошу людини.

З доповідями на семінарі виступили секретарі ЦК

ВЛКСМ М. І. Журавльова і Т. А. Куценко.

Міністр освіти СРСР М. О. Прокоф'єв поділився думками про шляхи вдосконалення роботи школи на сучасному етапі. Він нагадав вказівку В. І. Леніна про те, що наша школа повинна давати молоді основи знання, вміння виробляти самим комуністичні погляди, повинна робити з них освічених людей. Це завдання залишається актуальним для величезної армії учителів, які передають свої знання більш як 48 мільйонам школярів.

(ТАРС).

рівняно з 1966 р., становитимуть понад 25 процентів державного бюджету.

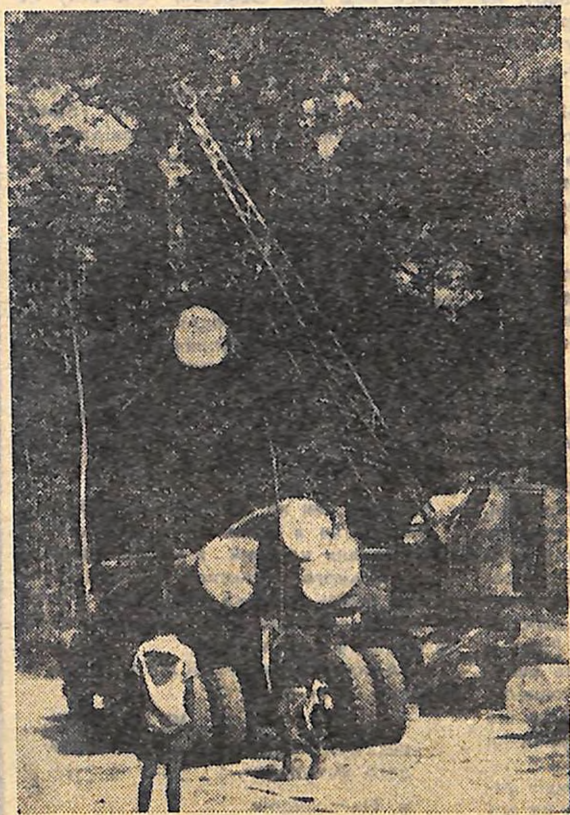
Міністерство у справах будівництва висотної Асуанської греблі оголосило міжнародний конкурс на створення монумента радянсько-арабської дружби. Монумент буде споруджуватись на височині в районі на схід від Асуанської греблі.

Бич безробіття в США найбільш нещадно обрушується на негрів. Якщо в цілому по країні безробіття охоплює 3,7 процента робочої сили, то в негритянському районі Нью-Йорка — Гарлемі, наприклад, ця частка вдвоє вища.

(ТАРС).

В головному місті Лісної Гвіней Нзерекора (Гвінейська Республіка) при технічному сприянні Радянського Союзу спорудження один з найбільших в Африці лісопильних заводів. Сировина для заводу доставляється з пісорозробки, розташованої в сорока кілометрах від міста.

На знімку: навантаження пісу шеститонним крапом білоруської марки «МАЗ» на автомобіль, на якому емблема того ж підприємства. Фото О. ІВАНОВА. (АПН).

ОКРОПЛЕНИЙ КРОВ'Ю

«Дверці машини відкрився, і той, хто сидів у ній, привітав мене: «Здрастуйте, товаришу курсант!» Протяг мені руку, сказав: «Ось моя перепустка». Ласкаво подивився в очі. На його обличчі виступила посмішка. Взявши перепустку, я прочитав: «Пред'явник цього Голова Ради Народних Комісарів Ульянов (Ленін)». Від раптової зустрічі з Леніним, переживаючи радість і хвилювання, я спочатку розгубився і, стараючись запам'ятати образ Леніна, бачити якого кожний з нас вважав за велике щастя, я ще раз подивився йому в обличчя і забрав повернути перепустку. Бачачи мене хвилювання, Володимир Ілліч прийшов на допомогу. Звертаючись до мене, він спитав:

«Товаришу курсант, мені можна їхати?» «Будь ласка, товаришу Ленін, можна їхати», — квалітивно відповів я, повертаючи йому перепустку. Зі словами «До побачення, товаришу курсант, бажаю успіху в навчанні», — Володимир Ілліч Ленін поїхав у Кремль».

Хто ж він, кому випало щастя бачити Володимира Ілліча Леніна, розмовляти з ним?

У 1919 році Іларіона Киріловича Матусевича, який до цього працював робітником на заводі «Червона зірка», а потім став червоноармійцем Елизаветградського караульного полку, коман-

диром кулеметного взводу однієї із стрілецьких частин Південного фронту, було відправлено на командирське навчання. Його зарахували курсантом перших Московських радянських курсів командного складу робітничо-селянської Червоної Армії. Разом з підготовкою командирів кулеметних частин курсантам було довірено охороняти серце Республіки Рад — Московський Кремль, уряд, що тут працював.

Сьогодні — про перший.

Матусевич — один з перших комсомольців області, (на фото — його квиток), які вписали багато славних сторінок у героїчний літопис боротьби за владу Рад. Після перемоги Великої Жовтневої соціалістичної революції в Елизаветграді було багато спілок робітничої і трудової селянської молоді. Та вони не мали єдиного керівного центра, єдиної програми. Була створена ініціативна група для організації «Партії молодих комуністів». Сюди входили молоді друкарі Шульман, Грановський, Вейсбиш, Масленковський, Островський, Мошинський, Ніколаєвський та Людмила. Пізніше до них приєдналися Муравчик, Плавський, Ярецька, Корецька, Поволоцький, Дикий, Наумов та інші.

Створенню організації перешкодила навала німецьких окупантів. Після їх вигнання відновлює роботу

БОЙОВИЙ ПЕРЕКЛИК ЧЕРВОНИХ ПАСПОРТІВ

ініціативна група. В квітні 1919 року відбулися перші організаційні збори і була створена Елизаветградська комуністична спілка молоді.

На одному з перших своїх засідань комітет комсомолу вирішив майже третину членів спілки послати в Червону Армію. Багато з них стали безстрашними бійцями.

У газеті «Красный путь», яка зберігається в Кіровоградському державному архіві, розповідається, наприклад, що М. Островський був посланий повітком комсомолу в ряди Червоної Армії. Він хоробро бився на фронтах громадянської війни. В повітовий комітет комсомолу в той час надійшов лист, де повідомлялося, що за хоробрість у бою він був нагороджений особистим годинником наркома оборони. В 1921 році Островський виїжджає в Москву, де за-

кінчує командні курси і направляється командиром кавалерійського ескадрону в Приволзький військовий округ.

В кінці 1921 року Островський загинув у бою з есеровсько-куркульськими загонами.

У квітні стало відомо, що Григор'євська банда наближається до Елизаветграда. В той же день вся комсомольська організація міста перейшла на казармений стан. Багато тривожних і безсонних ночей провели комсомольці в заставах на околицях міста. На полі бою загинуло дев'ять юних бійців. Серед них — Шульман, один з перших комсомольців, якому тільки минуло 16 років, Вейсбиш, 19-річний Муравчик.

Перед вами фотографія першої міської конференції безпартійної молоді міста Елизаветграда в 1920 році. Серед багатьох знайомих і незнайомих облич — перші комсомольці міста Людмила, Ярецька, Поволоцький, Грановський та інші. Людмила Л. Г. зараз живе в Києві. Член партії з 1920 року, вона працювала на партійній роботі, нині — пенсіонерка, Ярецька загинула під час громадянської війни, будучи бійцем однієї з частин Червоної Армії. Поволоцький загинув, борючись з бандами. Грановський — у Велику Вітчизняну війну в білоруських лісах...

Р. ТУРБАЙ,
науковий співробітник
краєзнавчого музею.

ТИЖДЕНЬ ДРУЖБИ

Обком ЛКСМУ прийняв постанову про проведення Тижня дружби з піонерами і школярами Радянського Союзу в піонерських дружинах і комсомольських організаціях шкіл області, присвяченого 50-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції та встановлення Радянської влади на Україні.

Тижень дружби буде проведено в червні 1967 року. Райкоми і міськими комсомолу зобов'язані забезпечити активну участь кожної шкільної комсомольської організації і піонерської дружини у його проведенні.

СЛОВО ПРО ГАЗЕТУ

Учора в Кіровоградському міському ЛКСМУ працівники редакції «Молодого комуніста» зустрілися з секретарями комсомольських організацій підприємств і шкіл міста.

Учасники зустрічі — секретар заводу комсомолу ордена Трудового Червоного Прапора заводу «Червона зірка» П. Коверга, секретар комсомольської організації середньої школи № 34 В. Дука, секретар комітету комсомолу філіалу Харківського ордена Леніна політехнічного інституту С. Погрібний, секретар комсомольської організації тресту «Кіровоградпромбуд» Л. Балюк, перший секретар міському комсомолу А. Ніцой та інші висловили свої думки про газету, відзначили її вдалі виступи назвали ряд питань, які слід ширше висвітлювати.

Про плани редакції на найближчий час, про участь у «Молодому комуністі» комсомольців міста розповів редактор газети В. Погрібний.

Ніна Радзюкевич та інші

ПІОНЕРВОЖАТА уважно вдивлялася в обличчя дівчинки: «Скільки в неї серйозності, зацікавленості». Здавалося, цей худорлявий дівчинчик з четвертого класу — її молодший брат, за якого вона триматиме відповідь перед батьками. А сама — тільки в шостому...

— Ти, Мико, скажи нам: може, тобі допомога потрібна? Допоможемо. Відверто скажи.

Двійничок заперечно покрутив головою.

— А чому не треба? — Ніна спокійно дивилася на хлопця.

«Звідки в неї стільки витримки?», Хлопчисько, похнютившись, мовчав.

— Так от що, Мико, — вела далі Ніна, — даємо тобі тижень строку, щоб виправив усі двійки. А коли що — звертайся до мене. Згода?

Ніна перебирала тонкими пальцями кінчики піонерської краватки. Тільки потім, коли хлопчина пішов, було видно, як вона хвилювалася...

Піонервожата школи Наташа Захарченко уважно, не пропускаючи жодної дрібниці, придивлялася до Ніни Дому-

щей. Ось та, щось згадавши, миттю кинула за хлопцем. Повернувшись. Ще раз наказувала на завтра підготувати українську мову. Поцікавилася, котра година. І одразу ж почала збиратись. Адже їй ще в музичну школу.

Коли піонервожата запримітила Ніну? Шостий «А» готувався до «бою» кмітливих і винахідливих з шостим «Б». Душею команди шостого «А» була Ніна Домущей. Запропонувала цікаву форму, сама взялася шити пілотики. Вона всь віддалася цій справі, як може віддатися дитина іграшкам. Але Ніна вже не дитина. В цьому піонервожата не раз переконалася.

— Знаєш, що я думаю, — сказала вона якось комсоргу школи Ірині Малюк, — хорошою вожатою буде Домущей.

— А чи не рано про це думати зараз? — зауважила Ірина.

— Саме зараз і треба думати, — заперечила Наташа. — І не тільки думати, а й готувати собі зміну. Через рік — другий кращого вожатого не знайти. В цьому я впевнена.

ВОЖАТА мала рацію. І комсорг її розуміла. Адже вони не раз були свідками того, як старшокласник, який не гадав стати колись вожатим, опинившись у цій ролі, був безсилим. І не тому, що не хотів працювати, а тому, що не вмів. А коли щось не виходило зразу, просто кидав доручений йому клас. Виправдання він завжди міг відшука-

ти. А от комсорг не завжди знаходив підміну...

І такі питання часто-густо хвилювали комітет комсомолу першої школи. Розмова про форми роботи з піонерами не раз і не два велася на засіданнях комітету. Звісно, комсомольці не забули про підготовку піонервожатих. Виникла думка, щоб вожата з старшого класу працювала разом з учнем шостого чи сьомого класу. Це для того, щоб уже зараз майбутні вожати придбалися, вчилися, набиралися досвіду. Зараз в школі не проходить жодного семінару, на якому б не були присутні піонерські активісти. І вони не тільки присутні, а й активні, думуючі учасники його.

ТІЛЬКИ-НО продзвонили на перерву, з класів висипали учні. Довгожелезний старшокласник безтурботно так зім'яв папірець і кинув його на підлогу. Не встиг він відступити на крок, як наче з-під землі, виріс піонер.

— Підбери-но папірець, — вимовив рішуче.

Старшокласник неважливо подивився на малюка і хотів, йти далі, але його зупинив ровесник і наказав те ж саме. Нічого не залишилось, як виправити свою помилку.

Це дія піонерський контроль за чистотою і порядком у школі, яким керують комсомольці загону «Комунар» — послідовники «дзержинців». Піонери дуже серйозно ставляться до дорученої їм справи. Призначається, наприклад, черговий клас по школі. Цілий тиждень піонери слідкують за чистотою в класах, виставляють оцінки. А потім збираються й самі виносять рішення, кого визначити переможцем. І все це самотійно, без будь-якої дрібної опіки. Розуміють піонери, що відповідальність велика, бо ж у понеділок на загальношкільній лінійці їм рапортувати. Не було ще жодного випадку, щоб вони прийняли несправедливе рішення.

І головне те, що так звані «важкі» учні чергують чи не найкраще і з нетер-

пінням чекають своєї черги. Про «важких» у комсомольців особлива турбота. Я розповім тільки одну невеличку історію, дуже характерну для стилю роботи комітету і шкільних комуністів.

Він навчається в шостому «А», Олександр Старчевський. Розмовляв з ним, а він дивиться на тебе з-під лоба, мовляв, відчепись, не до тебе зараз. І так завжди. Коли в школі називають його прізвище, то перш за все повідомляють, скільки він одержав двійок і одиниць. Комуніст Віта Ефремацько, яка взяла над ним шефство, спочатку не могла знайти до хлопця стежини.

Одного разу зібрався шостий «А» у підшефний дитсадок № 16. З хлопців прийшов тільки Олександр. Малюки оточили його тісним колом. Цілу годину Старчевський про щось розповідав їм. Слухали його з відкритими ротами. Прощалися вони найкращими друзями.

А іншого разу, зовсім випадково, Віта дізналася, що в Олександра й у школі є улюбленець, учень першого класу Іван Буденко. Не було дня, щоб Старчевський не просиджував з ним після уроків по дві-три години. Читає хлопцеві, вчить лічби. Терпляче, серйозно.

Якось Віта, передивившись класний журнал і побачивши проти Олександрового прізвища двійку, сказала йому:

— От що, коли не виправиш свої «хвости», завтра ж розповім усе Іванові.

Хлопець аж на обличчі змінився...

Ми сиділи з Вітою в учительській і перегортали класний журнал. Знайшли Старчевського у списках. Фізика: після двійки стоїть п'ятірка. Історія — п'ятірка. Українська література — четвірка. Віта щасливо посміхнулася:

— А все-таки хороший він хлопець, і головне — здібний.

Ю. СТАСЮК,
позаштатний кореспондент «Молодого комуніста».

м. Олександрія.

СПАСИБІ за гарний настрій — такий запис записав у книзі скарг і пропозицій один із багатьох тисяч відвідувачів цього приватного магазину. Так, так. Саме за гарний настрій. Спробуймо розшифрувати цей запис.

В першу чергу йдеться про культуру торгівлі. Є й головний її елемент — збереження часу покупця. З

КУТОЧОК ГАРНОГО НАСТРОЮ

цього й почали в міському професійному торгово-кулінарному училищі.

Отож, про гарний настрій. Рік народження його — 1967, ювілейний. Якість — відмінна. Місце знаходження — навчальний магазин № 86.

...Заходжу в просторий світлий зал. Тут все, як у справжньому магазині. Навіть краше! У відділенні одягу, наприклад, відкритий доступ до товару. Будь ласка! Вибирайте, що до душі. Все на виду.

Теплі приємні посмішки ще зовсім юних майбутніх продавців і душевна щирість відвідувачів: «Спасибі, спасибі, спасибі».

— В нашому магазині учні до оволодіння майстерністю проходять чотири ступені практики, — говорить майстер виробничого навчання Людмила Зубарева. — Прощу до першої.

Це — взуттєве відділення. На стелажах — багатий вибір товару. Взуття розфасоване по розмірах, акуратно складене. Розрахунок вдалий: глянув, сподобалося — звертаєшся до продавця і одержуєш бажане. А що ж характерне для цього першого ступеня?

Людмила загадково посміхається:

— Отут і є початок секрету доброго настрою. По-перше, учні з надзвичайною увагою слідкують за поведінкою покупців, вивчають їх запити. По-друге, подати товар потрібно щиро, не забути «будь ласка», «припрошую» та інші слова, які, на жаль, в багатьох магазинах недооцінюють.

Відділ одягу — це другий ступінь. Тут виховуються гарні смаки і висока майстерність обслуговування.

— Вам цей плащ не до лица, — чує від Леоніда Бочка. — Візьміть, будь ласка, ось цей. Ну, як?

Однак треба ще навчитися швидко, гарно упакувати покупку, чи, скажімо, оком майстра, визначити, скільки матеріалу потрібно тому чи іншому покупцеві на костюм або пальто. Цих навичок учні набувають у двох інших відділах — «Тканини» та «Галантерея, парфюмерія».

М. УСПАЛЕНКО,
м. Кіровоград.

Вам гарячий пиріжочок! Будь ласка. Коли будете в Добропільській, завітайте в їдальню № 1. Там вас почастує нині комсомолка Марія Мохова. А в придачу подарує чарівну посмішку.
На знімку: комсомолка М. МОХОВА.
Фото О. ГОНЧАРЕНКА.

ЗАПРОШУЄМО НА РОЗМОВУ

«Я — НІКЧЕМА»

Ми попросилися з комсоморгом цеху, і я заспівав до прохідної. Мов у калейдоскопі, пропливали обличчя дівчат — веселих і вродливих, щасливих і спокійних, з якими тільки-но мав розмову.

— Товаришу...
Переді мною стояла Людмила — краща робітниця, активістка, гарна співачка. На симпатичному обличчі — ямочки. Очі довірливі-дівчачі. Ну зовсім тобі дівча!

— Мабуть, хвалити мене будете? Норми перевиконує, напишете. З недоликами бореться... А я... розумієте, нікчема... За дев'ятнадцять прожитих літ двічі заміж виходила...

Вона наче захилялася від слів, боячись, що її сповідь не вислухають до кінця.

— Мені активність необхідна, як артистам грим... Хлопці дарують дівчатам проліски. А хто подарує їх мені?

З її очей скотилися дві великих сльозини. Люда їх не соромилася, не витирала. Вона насторожено дивилася на мене: «Не про це збиралася писати?»

... Я довго думав про тебе, Людмилу, і ось наважився написати про твоє життя без прикрас, так, як воно постало переді мною з твоїх розповідей, з наших зустрічей. Написати з твого дозволу. І тому, що те, що трапилося з тобою, трапляється, на жаль, з окремими дівчатами, і вони, так, як ти, клянуть себе...

СУМНІВНІ ЗНАЙОМІ

Відзвонив останній шкільний дзвінок, і вона розпрощалася з рідним селом, поїхала в нове містечко над Дніпром. Мов пташка-щобетуха, вперхнулася до заводського цеху. Трудилася на конвеєрі, і старання дівчини помітили. Товариші обрали секретарем комсомольської організації, осяйна Людмила посмішка випромінювалася з портрета на міській Дошці пошани. Премії, грамоти ніколи не обходили вселюдську робітницю. Поки між людьми, на роботі — щаслива. Все горить в руках. А йде додому — самотня. Хоч на вроду — нівроку.

— Пам'ятаю, якось підійшов один до мене з сусіднього цеху, — згадує Люда. — Кинь, каже, свою громадську діяльність. Зараз це не модно. Інакше й заміж не вийдеш...

Не встигла відповісти, пройшов мимо. А вона всю ніч плакала в гуртожитку від образи. Пізніше до неї в кімнату вселили золотово-досу Інку. «Буде з ким розрадити душу», — подумала Людмила і поцікавилася:

— Здалеку приїхала? Мабуть, комсомолка. Інка скептично подивилася на дівчину:

— Я механічно вибула...
— Така болість охопила дівчину. Людмила перекопувала, доводила, а Інка байдуже сміялася. Вони довго не говорили, намагалися не помічати одна одну.

Інка приходила в гуртожиток далеко за північ, а Люда сиділа за книгами, мріяла про

інститут. Золотокоса завжди була веселою, хлопці натовпом ходили біля неї.

А потім буяло свято. Весни. О десятій вечора Люда поверталася після концерту додому. Спати не хотілося. Із розкритих навісті вікон на вулицю линули сміх, пісні, музика. Рвучко відкриває двері гуртожитку. В кімнаті сиділа весела і щаслива Інка й два хлопці.

— Людочко, ми на тебе чекаємо, — урештєво мовила. — Мої друзі запрошують тебе на святковий вечір. В товаристві тільки інтелегентні люди...

В ресторані було душно, як у курені. — О, чарівна! Просимо до столу, — кликали свіженьку нові знайомі. А потім наповнювали їй келихи вином...

В гуртожиток Людмила прийшла вранці. Розбита і змучена. На роботу вийти не змогла, попросила Інну передати начальникові цеху, що захворіла. І тоді в Інчиних очах вперше з'явився блиск перемоги.

Вийшла на роботу наступного дня. Ніхто нічого не підозрював. А Людмилі здавалося, що всі комсомольці запитливо й напідпитку дивляться на неї: «Ну що, товаришко, агітувати будеш? А сама в гуртожитку не почувеш...» Ні, Люда жодним порухом не видала себе. Вона ще з більшим зав'язанням взялася за комсомольську роботу, співала, танцювала, організовувала культпоходи, диспути. І, здавалося, її хвалили на всіх нарадах, зборах, конференціях. На запрошення Інки йти в ресторан — відмовилася, але й молодик, з яким провела ніч, не приходив. Відчула, що завагітніла.

— Я боялася ганьби, — веде свою сумну оповідь Людмила. — І зважилася вийти заміж за нелюбого. Але жити з ним довго не змогла. В черзі до лікаря зустрілася з Інкою. Вона посміхнулася очима левчик: «І ти прийшла...» Залишатись далі на заводі я не могла. І тоді переїхала в Кіровоград.

ЗАЙВИЙ КВИТОК

Степове місто зустріло Людмилу привітно. Їй запропонували роботу в крашомор цеху фабрики. Весела, свіжа, мов пролісок, Люда відразу сподобалася дівчатам. Вже наступного дня вони гомоніли, як вибороти першість у змаганні. Місце у гуртожитку не було, тому Люда влаштувалася на приватній квартирі. Вечорами в її вікні довго світився вогник. Читала.

— Людо, підемо в театр разом. Квиток зайвий виявився, — запропонував якось син господарки.

Вона зніяковіла. Хлопець був гарний, подобався їй.

— Дякую, Володю, — відповіла. — Але я сьогодні зайнята.

Він якусь мить стояв біля дверей, а потім прорвалось зовсім тихо:

— Людочко...

Зрозуміла, що Володимир щиро прагне зустрічі з нею.

— Ну що ж, — посміхнулася стримано, — не пустувати ж стільцям у театрі.

Так, Володя був таким, про якого вона марила в дівочих снах, про якого писала в своєму щоденнику. І Люда поклалася — не бути вортоту минулому. Як у казці, відлетіли літо, осінь, зима. А він залишався все таким же сором'язливим і тихим. Вона була щаслива зустрічати, мріяти. А коли завітувала весна,

Володимир підійшов до неї з букетом пролісків.

— Люба дівчинко, ти будеш моєю...
Вона стояла і не вірила. Раділа і боялася. Хотілося, щоб ця радість була довгою-довгою, вічною. А серце бентежно калатало: «Люба дівчинко... Чи не вчулося? Чи це насправді сказав Володя? Я буду дружиною, матір'ю».

Тільки щасливий сон був коротким. Він залишив відмітку в паспорті про одруження, але не дав щастя. Вона навіть не встигла розповісти про одруження подрузам зі своєї комсомольської групи.

— Я мріяв про чисту й незайману, — грюкнули двері Володимировими словами.

Коли Людмила прийшла з роботи, її речі вже були виславлені в коридорі. Вона не ридала, не каялася, не просила. Того вечора, вже на іншій квартирі, вона писала листа золотокосій Інці: «Я ненавиджу тебе, але тепер я, мабуть, не зможу обійтись без таких, як ти...»

А СОВІСТЬ МУЧИТЬ

В залі — злива джазової музики. Постійним відвідувачам ресторану її обличчя добре знайоме. Їй — дев'ятнадцять, але підстаркуватий любитель п'яних оргій веде себе з нею, як зі своєю ровесницею, нашіптує слова, від яких в захмелілої Людмили голова йде обертом.

Якийсь юнак підходить до неї, сором'язливо припрошує до танцю. Вона позує перед ним, звертається до старкуватого співбесідника:

— Якщо ваша ласка, дозвольте з чорнобривим.

Ні, він не дозволяє, і Людмила стиха вибагається перед юнаком:

— Татко в гості приїхав, хоче поговорити.

А «татко» розповідає їй анекдоти, від яких стає моторошно, але на які вона повинна відповідати сміхом, за які вона повинна зігравати його захолоду кров.

Вона захмеліла, але вона ховається в найдалшій закутки, коли сюди непароком хтось з її подруг зазирає... Можливо, мучить совість...

ПІСЛЯСЛОВО

Якби, Людмилу, у тебе, дев'ятнадцятилітньої, не було завтра, можливо, і це слід було розповідати лише двадцять весну свою. Скільки ще жити треба, скільки добрих справ творити. Я не згадую твого прізвища, змінив ім'я. Я розумію, тобі зараз важко. Коли Володимир говорив заповітні слова, ти проклинала себе за свій небережливий крок у той святковий день. І пенависть до самої себе буде твоїм постійним супутником, якщо не зійдеш зі слизького шляху, на який стала.

Ще блукають по світу Інкі... Але знайшла ж ти в собі мужність сказати: «Я — нікчема». Знайди й мужність відмовитись від своїх нікчемних вчинків. Назавжди. Ти скажеш, що хотіла це зробити... А зрозумій Володимира. Хіба ти була до кінця відвертою з ним? Хіба знаєш ти, що твоя фотографія досі стоїть на його письмовому століку? Ти питала мене, як жити далі і чекала інструкції.

Ніхто не підготує тобі рецептів для життя. Жінкам, яким сьогодні дарують проліски, їх теж ніхто не готував. Просто вони мали високе почуття людської гідності. Ти їй теж повинна мати. Я не буду вітати тебе. Тобі зараз треба жити, як в бою; тільки перемогти.

Я пишу це, бо вірю, що ти переможеш, зустрінеш на своєму шляху людину, яка зрозуміє твоє прагнення до світлого і чистого почуття. І подарує навесні букет свіжих пролісків.

В. ПЕТРЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

В ЦЬОМУ році до технікумів країни буде прийнято понад 1 мільйон 200 тисяч юнаків і дівчат. Більше половини з них зможуть навчатися в денних учбових закладах.

Який порядок прийому до середніх спеціальних учбових закладів намічено на 1967 рік? Хто матиме перевагу при зарахуванні на навчання? На ці запитання кореспондент ТАРС І. Козловський попросив відповісти першого заступника міністра вищої і середньої спеціальної освіти СРСР М. Ф. Краснова.

— Як і в минулі роки, ті, хто вступає до технікумів, повинні мати міцні знання основ наук, — сказав М. Ф. Краснов. — Тому існуючий порядок конкурсного добору на навчання, який дає змогу залучити до технікумів найбільш підготов-

ДО ТЕХНІКУМІВ ВСТУПЛЯТЬ КРАЩІ

лену молоді, в основному зберігається.

Так, наприклад, переважно не право при зарахуванні на денне навчання залишається за юнаками і дівчатами, які мають стаж практичної роботи в народному господарстві не менше двох років, і за тими, хто йде вчитися за півріччя промислових підприємств, будов, колгоспів та радгоспів. Ці особи, якщо вони успішно складуть вступні екзамени, прийматимуться на навчання поза конкурсом.

Не можна не відзначити, що для сільської молоді, яка вступає до сільськогосподарських, лісних, кооперативних, педагогічних, медичних та інших технікумів, теж встановлено певну перевагу. При конкурсному доборі ця частина молоді зараховується на навчання в першу чергу.

До вечірніх і заочних технікумів прийматимуться тільки особи, які працюють в різних галузях народного господарства, в закладах культури, освіти і охорони здоров'я. При цьому перевагою при зарахуванні користуються ті виробничники, характер роботи яких відповідає спеціальності, обраній у технікумі або училищі. У цьому році до вечірніх і заочних середніх спеціальних учбових закладів вперше прийматиметься поза конкурсом молоді, направлена за півріччя підприємств, будов, колгоспів і радгоспів.

Безсумнівно, що багатьох зацікавить і та обставина, що з цього року до технікумів і училищ без вступних екзаменів поряд з випускниками середніх шкіл — медалістами прийматимуться також юнаки і дівчата, які закінчили восьмирічку з похвальними грамотами. Однак при вступі до музичних, художніх, архітектурних, культурно-освітніх учбових закладів відмінники не звільняються від складання вступного екзамена за спеціальністю залежно від профілю технікуму чи училища.

«МОЛОДИЙ
КОМУНАР»

№ 34 (734). 3 стор.

ВСЕСОЮЗНИЙ СЕМІНАР МОЛОДИХ ХУДОЖНИКІВ

почав працювати 17 березня у Москві. Його скликав Міністерство культури СРСР, ЦК ВЛКСМ і Спілка художників СРСР. З усіх союзних республік на семінар приїхали молоді живописці, скульптори, графіки, майстри де-

коративно-прикладного мистецтва. Всі вони — учасники всесоюзної виставки творів молодих художників, яку відкрито в Москві.

В роботі семінару беруть участь секретар правління Спілки художників СРСР К. Бєлєшова, заступник Міністра культури СРСР Г. Вла-дікін, секретар ЦК ВЛКСМ О. Кім-шолов. У дружній розмові з моло-

дими художниками беруть участь визначні майстри мистецтва старшого покоління.

ВОНІ З «СВІТАНКУ»

Кілька місяців у Маловисільській середній школі № 3 працює літературна група «Світанок». Її члени

випускають газету «Мрія», в якій розміщують свої нові твори.

Нещодавно були підбиті підсумки конкурсу на кращий твір. Перші місця поділили між собою старшокласники О. Романенко і Г. Сологуб. Їм вручені збірники поезій П. Тичини та А. Малишкі. С. БРОВЧЕНКО, учень.

Новини

ПО МІСЦЯХ, БЛИЗЬКИХ КОЖНОМУ

Центральна рада по туризму розробила новий залізничний маршрут «По місцях життя і діяльності В. І. Леніна».

Школярів Кіровоградщини випала честь одними з перших здійснити поїздку по ленінських місцях. В середу, 22 березня, поїзд із дванадцяти купейних вагонів і трьох вагонів-ресторанів візьме курс на Київ, де юні туристи познайомляться з революційною діяльністю брата Володимира Ілліча — Дмитра Ульянова. В Києві деякий час жили рідні Ілліча — мати Марія Олександрівна і сестри Марія Іллівна та Ганна Іллівна.

Наступна зупинка — місто Куйбишев. Учасники подорожі відвідають будинок-музей В. І. Леніна, здійснять екскурсію на автобусі по місту над Волгою. В програму подорожі входить кількадедна зупин-

ка на батьківщині вождя революції в місті Ульяновську. Учні побувають в будинку, де пройшли дитячі і юнацькі роки Володі Ульянова та в інших ленінських місцях.

У Казані багато місць, пов'язаних із студентськими роками В. І. Леніна. Тут учасники подорожі теж зроблять зупинку.

Далі — Москва, Красна площа, Кремль, бібліотека імені В. І. Леніна — тут побувають юні туристи.

Ленінград. В місті — колись революції школярів чекають екскурсії по місцях революційних подій 1917 року.

Ось і закінчується дванадцятиденна подорож. 2 квітня поїзд повернеться в Кіровоград.

А поки що учасників першого шкільного поїзда «Кіровоград» чекає подорож. Побажимо ж школярям щасливої дороги. Хай від степової Кіровоградщини вони передадуть низький уклін місцям, що дороги кожному з нас.

В. ТВЕРДОСТУП,
голова обласної ради по туризму.

15 березня кіровоградська футбольна команда класу «А» «Зірка» виїхала в Одесу для проведення другого етапу навчально-тренувального збору. Перед від'їздом наш кореспондент попросив тренера команди Геннадія Васильовича Рудинського поділитися своїми враженнями від перебування в Криму, розповісти, що дав колективі перший етап збору, про найближчі плани і перспективи.

— Коли ми виїжджали в Ялту, малося на увазі присвятити перебування там в основному навчально-тренувальній роботі і поліпшенню фізичної підготовки гравців. Це в основному й робилося. Однак ми не стали заперечувати, коли «Зірку» включили в розіграш призу Федерації футболу УРСР, хоч і знали, що до кінця в цих змаганнях не братимемо участь.

Як відомо, двома складами ми провели дев'ять зустрічей. З них три виграли, три програли і три звели нічию. Забили в ворота суперників дев'ять м'ячів, у свої пропустили чотири.

Добре це чи погано? І те, й інше. Звичайно, приємніше було б більше виграшів, але це не було головною метою. Вище я навмисно сказав «двома складами», а не основним і дублюючим. Адже ще не було визначено, хто гратиме в основному, а хто в дублюючому складі. Для випробування гравців і в пошуках кращих варіантів їх розстановки провадилися заміни, перестановки.

Всі хлопці багато працюють над собою. І все ж декого хочеться виділити окремо. В першу чергу — Анатолія Кравченка, який знаходиться в добрій спор-

ОСТАТОЧНА РЕПЕТИЦІЯ

тивній формі й непогано грав на місці центрального захисника. Наполегливо і агресивно, в швидкому темпі обидва тайми провадить Андрій Товт. З великою старанністю грає Віктор Квасов, а в півзахисті — Віктор Сучков.

Серед молоді найбільш перспективним поки що є Володимир Веремєєв. Очевидно, побачимо його в основному складі команди під час чемпіонату. Подають надії Юрій Касьонкін і Вадим Даренко, яких ми бачили на збір з групи підготовки молодих футболістів.

Це те, що стосується першого етапу. Під час другого, в Одесі, перед нами стоять дещо інші завдання. Тут остаточно виявиться основний склад команди, ми повинні зміцнити і поліпшити зв'язки між лініями і ланками.

«Зірка» братиме участь в іграх на приз імені колиш-

нього воротаря київського «Динамо» Миколи Трусевича, який загинув від рук гітлерівців під час фашистської окупації.

Деякі болільники запитували нас, чому ми покинули Ялту, де теж розігрується приз Федерації футболу, і їдемо в Одесу.

По-перше, ми випробуємо свої сили з більш сильними суперниками, такими, як «Чорноморець» і одеський СКА. По-друге, маються на увазі причини, так би мовити, стратегічного порядку. В Криму, зокрема в Ялті, було 8 команд класу «А» з нашої другої підгрупи. Нам не хотілося, щоб вони протягом тривалого періоду, особливо на останньому етапі, спостерігали гру «Зірки», досконало вивчили її гравців, їх переваги і недоліки.

До чемпіонату Союзу залишилося небагато часу, й ігри на приз імені Трусевича ми розглядаємо як остаточну репетицію.

В розіграшу призу імені Трусевича «Зірка» зустріне-ть: 19 березня — з «Автомобілістом», 22-го — з «Чорноморцем», 25-го — з одеським СКА, 28 березня — з «Авіатором».

ПЕРША ПЕРЕМОГА

Вчора у Відні відкрився чемпіонат світу з хокею. Радянська збірна зустрілася з командою Фінляндії. Шістьдесят хвилин гри принесли заслужену перемогу нашим хокеїстам (8:2).

ОСТАННІМ часом у США критикується підручник для середньої школи. Автор статті «Бешкет в освіті», видрукованій в «Нью-Йорк ревію оф букс», пише про «немислиму вульгаризацію» підручників, про несмаки у відбиранні матеріалу для учнів, про використання методів комерційних реклам у виховному процесі.

Журнал «Тічерз копелдзі рекордс» пише про те, що «більшість сьогоденних підручників схвалено через їх зовнішній вигляд і легке читання. Але їм бракує чесності, тієї найважливішої деталі, яка сповільнює читання, не прискорює мислі. Мета авторів підручників — комерційний успіх. Комерція — перше, чесність — друге... Комунізм, як завжди, прокинувся в підручниках, лише ілюзія постоїти його суті».

Історик Рей Аллен Біллінгтон в журналі «Сатердей ревію» розповідає про

З ГЛИБИН НАРОДНИХ

Це було не так давно. В лісі над Синюхою. Того недільного дня сотні автомашин з'їжджали до мальовничої арки між густолистими кронами дерев. На червоному полотнищі великими літерами вимальовувався напис: «Ласкаво запрошуємо на свято Івана Купала».

Та не про народні гуляння хочемо повести мову. Зупинимось на одній деталі — на купальських хороводах. Десятки хлопців і дівчат в національному українському вбранні, з віночками живих квітів водили на широкій галявині гарні танки, при спогляданні яких віддусі й бубасі аж сльозинки змахували з вій від хвилювання.

Був на святі і працівник Новоархангельського Будинку культури Анатолій Кріпак. Не постороннім спостерігачем, а безпосереднім учасником великого купальського свята. Хлопець уважно слідував за реагуванням людей на хороводи, а пізніше і сам «пішов в люди». Не один місяць мандрівки по селах над Синюхою принесли Анатолію багаті фольклорні матеріали для створення оригінальних хореографічних картин. Таким чином в танцювальному колективі Новоархангельського Будинку культури з'явилися «Вечори над Синюхою», «Слава героям» та інші обрядово-танцювальні полотна.

Як і завжди — перші труднощі, перші радощі перемоги... А вже пізніше повсякденна робота над кожною деталлю танка завітчалася букетами квітів та оплесків глядачів.

— От і фініш прийшов, — раділи учасники колективу. — Тепер лише б з форми не виходити.

Анатолій Кріпак заперечливо похитав головою:

— У нас ще й старту справжнього не було, а ви про фініш байки розводите...

Справді Анатолію боліло, коли, виступаючи в тому чи іншому клубі району, він бачив з якою дивиною підходили до них юнаки і дівчата... Дивилися, мов на столичних артистів. А в самих же, тільки заграє баян, так і просяться ноги в танець, аж небу стає жарко від дзвінких парубочих закаблуків. І почав А. Кріпак кожен виїзд проводити під девізом — концерт плюс створення танцювального колгоспного колективу. Тут же надавалася практична допомога.

Крім цього, при районному Будинку культури стали частими семінари керівників-хореографів, консультації.

Минув рік, другий... Зараз в Новоархангельському районі немає жодного клубу, де б не було танцювального колективу. Немає в цьому якихось надприродних таємниць досягнутого, є лише одне — людина, яка по-справжньому взялася за відведення їй ділянку роботи.

Завтра в Кіровограді відкривається обласний фестиваль народного танцю, і тисячі глядачів зможуть самі переконатися в злагоженості і майстерності новоархангельського хореографічного колективу.

Непогано поставлено роботу танцювальних гуртків також в Олександрівському, Новоукраїнському, Маловисківському та Долинському районах. І головним є те, що керівники не йдуть до досягнення мети протореним шляхом, а створюють щось своє на основі народного фольклору. Олександрівці, наприклад, поставили хореографічну картинку «Свято врожаю», маловисківці — «Господарі цукрової гори» і т. д. Отже, приклад керівника народного танцювального ансамблю «Ятра» А. Кривохижі став своєрідним уроком для багатьох ентузіастів. І це — добре.

Хочеться приємно відзначити, що загальна кількість учасників до нинішнього фестивалю зросла більш, ніж на тисячу в порівнянні з минулим роком. А які будуть успіхи, що нового побачимо зі сцени — покаже нам завтрашній і наступні фестивалі дні.

В. ЮР'ЄВ.

ПОГОДА

19—20 березня на території області та Кіровограда передбачається хмарна з проясненнями погода, місцями слабкі опади, туман. Вітер західний, помірний. Температура повітря: вночі 1—5 градусів морозу, вдень 0—5 градусів тепла.

Нуртує березень.

Фото Б. Іванова.

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» —
орган Кіровоградського
обласного ЛКСМУ.

те, що американські підручники страждають нацизмом, що їх авторів не раз було викрито в фальсифікації історії, зокрема у викладі подій, зв'язаних з першою світовою війною. Нічого й говорити про те, як старанно вони перевертають історію другої світової війни і роль Радянського Союзу в розгромі фашизму.

для впливу на розвиток націоналістичних і расистських роздумів у молодих американців.

Подібну критику американських шкільних підручників слід лише вітати. Але є критика й другого типу. Американські творці добилися на авторів підручників крізь з протилежної позиції. Вони вважають, що «навчальні посібники несуть заряд протиріч, підіймають досить багато складних питань, не виховують справж-

Гек Фінн — „червона небезпека“

Хомер Філо в журналі «Фект» відмічає, що в деяких американських підручниках російської граматики створюється карикатурний образ радянської молоді.

Більшість підручників насичено расистськими ідеями в дещо замаскованій формі, але й цього досить

няються з роботи, серед директорів шкіл зростає тривога до різних нововведень, бібліотекарі знімають з книжкових полиць навіть такі книжки, як «Пригоди Гекльбері Фінна».

Генріх БОРОВИК,
спецкор АПН.
Нью-Йорк.

ПОНЕДІЛОК, 20 березня. Перша програма. 11.00 — Телевізійні вісті. (Київ). 11.15 — Кіножурнал та художній фільм «Останній місяць осені». (Кіровоград). 15.00 — Програма УТ. Для школярів. «Чарівні червонки». (Одеса). 16.00 — Чемпіонат світу з хокею: ЧССР — НДР. Репортаж з Відня. 18.20 — Телереклама. (Кіровоград). 18.25 — Художній фільм «Останній місяць осені». (Кіровоград). 19.50 — Програма УТ. До 50-річчя Великого Жовтня. «50-а паралель опозиції». (Передача з Дніпропетровська). 20.10 — О. Кобилянська — «У неділю рано зілля копала». Спектакль Київського українського драматичного театру ім. І. Франка. В перерві — телевізійні вісті. (Київ).

Друга програма. 11.15 — «На прохання наших глядачів». Концерт. (Київ). 12.05 — «Харківські резерви». Телерепортаж. (Київ). 18.20 — Слухаєм шкільного марксизму-ленінізму. Історія КПРС «Партія — натхненник і організатор комуністичного будівництва». (1959—1966 рр.). (Київ). 19.00 — «Календар музичних перемог». Міжнародні конкурси в Чехословаччині. (Київ). ВІСІРОК, 21 березня. Перша програма. 10.35 — Голубий екран — школярів. «Георгій Димитров». (Кіровоград). 11.00 — Телевізійні вісті. (Київ). 11.10 — До 50-річчя Великого Жовтня. «Сторіччя

поділено надвоє». Телесвіт. (Київ). 12.00 — Чемпіонат світу з хокею: СРСР — НДР. Репортаж з Відня. 14.20 — «Стандарти СРСР». (Москва). 17.30 — Всесоюзний фестиваль самодіяльного мистецтва. Виступають студенти Казахського підінституту ім. Абеля. (Передача з Алма-Ати). 18.00 — Кіножурнал та художній фільм «Значний фашизм». (1 та 11 серії). (Кіровоград). 20.30 — Візійні новини. (Москва). 21.00 — Телесвіт. (Кіровоград). 21.20 — «Воснянне симфонія». Фільм-концерт. (Кіровоград). 22.30 — Чемпіонат світу з хокею: ЧССР — США. Репортаж з Відня.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.